

Recensie: Onze wederzijdse vriend***

SRNA Linkeroever
vrijdag 14 juli 2017

foto © Sigrid Spinnox

Recensie:

"Onze wederzijdse vriend" van Comp.Marius had iets weg van een ware uitputtingsslag. Niet alleen voor de zes spelers die meer dan 4,5 uur tekst moesten onthouden en samen een dertigtal rollen vertolkten, maar ook voor het publiek dat al die tijd op houten bankjes naar de voorstelling zat te kijken. We hadden na de eerste twee delen al behoorlijk last van een pijnlijk achterwerk en dan moesten er nog twee delen komen. We misten in die eerste twee delen een beetje de spitsvondigheid in spel en taal die we van Comp.Marius gewoon zijn. En dat terwijl we ondertussen verzopen in een veelheid van personages en namen. Een zeldzame woordgrap zoals die over de bijen en Maya en enkele visuele gags waaronder de ezel met zijn bewegende oren waren te weinig om delen één en twee te redden. Gelukkig waren de laatste twee delen net iets korter en vooral boeiender om te volgen. De hoofdpersonages waren nu duidelijk ontwikkeld en het leek wel alsof Waas Gramser en Kris Van Trier in hun bewerking hun tweede adem hadden gevonden. Er mocht lekker gespeeld worden zonder dat er 26 personages op tien minuten de revue moesten passeren en de scènes werden veel leuker om naar te kijken en te luisteren. En zo werd onze lange zit toch beloond.

Charles Dickens schreef "Our Mutual Friend" in 1865 en gaf daarmee eigenlijk kritiek op de macht van het geld. Het verhaal begint eigenlijk pas echt als het lijk van John Harmon uit de Thames wordt gevist door Jesse Hexam, vader van Lizzie en Charley. John was onderweg naar London om er de erfenis van zijn vader op te strijken. De voorwaarde om ze ook effectief te krijgen, was dat hij zou trouwen met Bella Wilfer. Indien die voorwaarde niet werd voldaan of indien hij niet zou opdagen, ging alles naar Nicodemus "Noddy" Boffin en zijn echtgenote, twee arme werknemers van Harmon senior. Advocaat Mortimer Lightwood moet toezien op het uitvoeren van het testament en krijgt zo als dusdanig interesse in de moord en de familie Hexam. Vooral dochter Lizzie kan zijn hart wel bekoren. Ondertussen duikt een mysterieuze John Rokesmith op die wel meer schijnt te weten van de moord op John Harmon en die zich als secretaris van de Boffins weet in te werken in het dagelijkse leven van de nieuwe rijken. Rokesmith heeft een oogje voor Bella Wilfer die ondertussen bij de Boffins is ingetrokken als compensatie voor het feit dat ze naast de erfenis greep. Het verhaal wordt nog complexer als Silas Wegg, de letterkundige met een houten been die Noddy Boffin moet leren lezen, probeert zijn deel van de erfenis af te snoepen en een zekere Bradley Headstone, leraar van Charley Hexam, ook verliefd wordt op Lizzie Hexam. En vijf uur na de ontdekking van het lijk in de Thames moesten alle mysteries opgelost zijn, alle koppeltjes gevormd en moest de boodschap "dat geld niet gelukkig maakt" verkondigd zijn.

Het was bij de start van het verhaal duidelijk een beetje te veel van het goede. Er moesten te veel situaties en personages op kort tijd geïntroduceerd worden en het hielp daar niet dat er maar zes vertolkers waren. Comp.Marius was wat dat betreft niet aan haar proefstuk toe en bewees dat het echt wel kan om eenzelfde acteur of actrice meerdere rollen te laten spelen in dezelfde scène, maar te veel was te veel. Vooral in deel één werden er zoveel typetjes losgelaten op het publiek dat we soms door de bomen het bos niet meer zagen. Op zich was dat best wel jammer, want er werd echt wel goed gespeeld.

Kris Van Trier was geestig in zijn rol van Noddy Boffin. Evelien Bosmans zette een

erg geloofwaardige zelfingenomen en "enkel op geld beluste" Bella Wilfer neer en Frank Dierens wist erg te overtuigen als advocaat Lightwood. Frank in de rol van mevrouw Boffin was dan weer pure parodie, maar ook dat werkte.

Ook de locatie zat mee. De Schelde deed dienst als Thames en men maakte handig gebruik van het feit dat men effectief een lijk uit het riet kon trekken. Voor de rest wist Comp.Marius met een minimum aan decor opnieuw een maximum aan beeldzetting te doen. Dus ook dat element zat echt wel goed.

De zwakte van "Onze wederzijdse vriend" zat in de lengte van de eerste twee stukken en het feit dat men enkele personages, zoals de familie Podsnap, had moeten schrappen. We konden zelf vaststellen dat wanneer in de laatste twee stukken het aantal personages wat afnam en de acteurs wat langer in hun rol mochten blijven, dat de dialogen beter werden, Waas Gramser en Kris Van Trier in het script veel meer met taal konden gaan spelen en het stuk een pak boeiender werd. Het laatste anderhalf uur hebben we, ondanks een zeer achterwerk, echt wel genoten van de voorstelling.

< Sascha Siereveld >

Originele tekst: Charles Dickens "Our Mutual Friend" uit 1865
Vertaling en bewerking: Waas Gramser en Kris Van Trier
Spelers: Kris Van Trier, Clara Cleymans, Evelien Bosmans, Waas Gramser, Frank Dierens en Stef Aerts